

ærede Kultusministers Mening ikke er saa presserende nødvendigt.

Dette er de væsentlige Forbedringer, vi have opnaaet i Sammenligning med den Skikkelse, hvori Lovforslaget forelaa i Fjor. Det er store Fremskridt sammenlignet med det Lovforslag, jeg ikke kunde være med til at stemme for i 1909, idet jeg mente, at det var uhyre betænkeligt, at vi her satte en Bestemmelse ind om, at det kirkelige Udvalg skulde nedsættes paa ny, selv om man ogsaa mente, at man havde taget visse Forbehold, men jeg fandt ikke, at disse vare rigtige, og at man kunde forsvare at benytte dem paa den Maade, som andre mente man kunde, men det er for mig det største Fremskridt, der er sket i de 2—3 Aar, hele denne Sag har været til Behandling her. Jeg er glad ved, at Udviklingen i disse Aar har ført dertil, at vi nu kunne vedtage en Menighedsraadslov med saa store Fremskridt som de, der ere indførte paa dette Punkt, idet den ikke indeholder et Ord om det kirkelige Udvalg og intet, der peger paa en Kirkedag eller en Kirkeforfatning. Dermed er dette Krav skrinlagt for stedse, og jeg tror ikke let, det kan rejses igen med nogen Styrke og saaledes, at det faar nogen Tilslutning paa Rigsdagen. Hvordan ellers dette Spørgsmaal skal formes med en Repræsentation for selve Kirken, det maa blive Livets Sag at afgøre, det skal Lovgivningsmagten ikke gøre. I dette Punkt ser jeg, som sagt, et stort og glædeligt Fremskridt, og jeg kan kun være glad ved, at vi ved at holde Spørgsmaalet aabent i de 2 til 3 Aar have naaet at kunne gøre rent Bord med Hensyn til dette Spørgsmaal og faa Udsigt til at faa Lovforslaget vedtaget ogsaa paa dette Punkt i en meget bedre Skikkelse.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Fællesudvalgets Flertalsindstilling.

Svendsen: Før denne Sag forlader Rigsdagen, ønsker jeg at knytte nogle enkelte Bemærkninger dertil. Det er ikke ubekendt, at jeg aldrig har været nogen stor Beundrer af Menighedsraadsinstitutionen. Det var jeg ikke, første Gang vi havde den til Forhandling her for mange Aar siden, og jeg er heller ikke bleven det siden, men paa den anden Side er Forholdet jo nu et andet, end det var den Gang. Efter at vi først havde faaet indført Menighedsraadene, og Befolkningen havde stiftet Bekendtskab med dem, og efter at vi saa, siden Menighedsraadsloven

blev forkastet, havde faaet navnlig Indstillingen af Præsterne bragt ind i et Spor, som jeg slet ikke kunde være glad ved, gennem ministerielle Resolutioner og Cirkulærer, indrømmer jeg, at der kan være nogen Grund til at vedtage det foreliggende Lovforslag for at faa de forskellige Ting ind under lovbundne Regler, og jeg tror, at saaledes som Lovforslaget kommer til at se ud, naar nu Flertallets Indstilling vedtages, kan det ogsaa i nogen Maade bidrage til at opfylde sit Formaal og tjene til Støtte for Kirken, for Menighedslivet her i Landet.

Om der end ikke siden i Fjor er sket store Forandringer ved Lovforslaget, er der dog sket enkelte, som jeg er glad ved og gerne vil sige et Par Ord om. Det er allerede omtalt baade af den ærede Ordfører (Moltesen) og af de ærede Medlemmer, der i øvrigt have haft Ordet. Ikke alene betragter jeg som en Fordel den Forandring, der er sket i § 4, men i endnu højere Grad betragter jeg som et Gode den Forandring, der er sket i § 11 med Hensyn til det Løfte, Menighedsraadsmedlemmerne skulle aflægge. Som Forholdene have udviklet sig paa det kirkelige Omraade her i Landet, navnlig i det sidste Par Aar, har man ude i Befolkningen været ikke saa lidt opskræmt med Hensyn til, hvordan det vilde komme til at gaa med Menighedslivet, med de kirkelige Forhold i Fremtiden, siden vi have haft den bekendte Sag om den bekendte Præst, som jeg ikke skal omtale nærmere, og eftersom der har lydt Røster om at faa indrettet en Folkekirke, der skulde give Plads og Raaderum for, jeg havde nær sagt, alle mulige Begreber om Religion. Det tror jeg, den store almindelige Befolkning er absolut imod. En meget stor Del af de kirkeligt interesserede Folk her i Landet vil ikke have den danske Folkekirke til at være et Begreb, der i Grunden ikke siger andet end, at en hvilken som helst Anskuelse, en hvilken som helst Lære paa det kirkelige, kristelige Omraade skal have frit Spillerum indenfor den. De ville bevare Folkekirken, som den er, saaledes som Grundloven betegner den, den evangelisk-lutherske, og ikke som noget andet, ikke som en halvt eller helt rationalistisk eller hedensk Institution. Derfor er jeg ogsaa glad ved, at det Løfte, som her er blevet udformet noget anderledes, netop er kommet til at udtrykke, at det er den evangelisk-lutherske Folkekirke, man skal love paa Ære og Samvittighed at arbejde for i Troskab imod den, saa-